

מיכאיל גרובמן

בארץ שחורה שחורה

מבחר שירים מקנריים
תרגומים מרוסית

מיכאיל גרובמן

בארץ שחורה שחורה

תרגום:

מאיה בזרנו

כרמל • ירושלים

סדר השירים

שירים מתורגמים בידי מאיה בורנו

- 9 יום נוּגה פֶּרֶשׁ זוג כְּנָפִים
10 כְּנָפִים כְּסוּפּוֹת שְׁטוֹת פְּעֵמָךְ הַזֶּהָב
11 בְּחֶדֶר נְטוּל בֵּית, חֲלוֹן מְכֻסָּה
12 בְּאוֹלָם בְּהִיר מְזֻהָב
13 אַרוֹנוֹת קְבוּרָה גְּדוֹלִים בָּהֶם גּוֹיֹת צְמָחִים
15 הַיּוֹם הַזֶּה אָבֵד בְּחֲלוּמוֹת גְּבוּהִים
16 שָׁמַיִם בְּהִירִים נִקְשִׁים, שָׁמַיִם בְּהִירִים לְתוֹךְ עֵינַיִם
17 דָּג צָחוּר – נוֹצָה גּוֹרְלִית – לְזַבְזֹבַת זֶהָבָה –
18 בְּקָר
19 יוֹם
20 עַל פְּנֵי הָאָדָמָה הַלְּבָנָה
21 הַלְּיָלָה שְׁמַעְתִּי בְּאֲזֵנֵי גֶשֶׁם שׁוֹטֵף
22 אֲנִי טוֹרָאִי מְסֻפָּר 2750913
23 הַשֶּׁכֶן תִּלָּה אֶת עֵצְמוֹ
25 בֵּין בּוֹנֵי וְיִלְיָאוֹת מְרֵהִיבוֹת
26 אֲנִי זוֹכֵר אֶת נִינוּצֵי קָה בּוֹכְרוּבָה
27 פִּתְחָתָ שְׁתֵּי רִגְלֶיךָ בְּאוֹת וַי
28 מִקְבִּילִים שְׂכַבְנוּ שְׁנֵינוּ
29 הִיא הֵיחָה בַת שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה, וְשִׁמְלָתָהּ
30 בְּכַפְנֵת נְחֹשִׁית מְסֻכָּנָה
31 אֶת הָאָדָמּוֹנִית, כֹּה אֲרָכָה וְעַדִּינָה
32 נֶעַר וְנֶעֱרָה שׁוֹכְבִים
33 הַפְּשִׁיטוֹ אוֹתָהּ עִירָם וְעָרְיָה
34 תּוֹת הַשָּׂדֶה שׁוֹלֵחַ שְׂרָכִים דְּקִיקִים
35 שָׁם בְּיָם חֲשׂוֹף וְלֹא מוֹגֵן

Михаил Гробман

В чёрной - чёрной стране

Mikhail Grobman

In a Black, Black Land

הוצאת הפיס
לחברות ולאמנות

חספר רואה אור בסיועם של

וקרן ת"א לספרות ואמנות ע"ש יהושע רבינוביץ

מסת"ב 2-520-407-965

© הוצאת כרמל

ת.ד. 43092, ירושלים

www.carmelph.co.il

תשס"ה / 2005

Printed in Israel

שירים מתורגמים

תרגום: מאיה בזרנו

36 בְּחִילָה שֶׁל אֹר רִקְדָנוּ
38 שְׂכַבְתִּי עִם נְעִרָה יְהוּדִיָּה

שירים שחורים

39 דִּיּוֹקָן עֲצָמִי
40 חוֹלִין
41 לְגִין
42 יַעֲקֹבֶלֶב
43 פּוֹשְׁקִין

שירים שתורגמו בידי משוררים אחרים

47 מוֹתִי
48 בְּבִקְרֵי הַחֶלֶל שְׁמַעְתִּי מִשֶּׁק פְּנֵי-צַפּוֹר
49 שְׁמַיִם כְּחֵלִים צְלוּלִים עֲגָלִים מַעַל שׁוֹמְרוֹן הָעֲלוּבָה
50 גֵן עֵדֶן שֶׁל גִּיּוֹקִים
52 בִּקְרֵי בִקְרֵי אֲנִי קָם לְצוּד אֲנָשִׁים
54 אֲנִי מַעֲרִיץ קִיצוֹנִיִּים מְכַל הַסּוֹגִים וּמְכַל הַמִּינִים —
56 מֵאָה חֶלְפָה וְאַבִּידֵן הַיָּלֵד
57 עַל עֲנָף דִּקְיָה לְבֵית
59 כָּל הָאֲנָשִׁים נְמוּגוּ

שירים שחוברו בעברית על ידי המשורר

63 הָאֶלֶף שְׁלִי נִשְׁכַּח בְּתוֹכִי
64 מֵאוֹתוֹ רִגַע
65 הַבִּקְרֵי הַרְגָשְׁתִּי אֶת עֲצָמֵי פְרָפֵר
66 הַלְכְתִּי לְצַעַר בְּעֵלֵי חַיִּים
67 מְלִוּהַ בּוֹיֶרְגִילִיוֹס
68 עֲשִׂינוּ אֶת זֶה בְּאִמְבִּטְיָה
70 בְּאֶשֶׁר הוֹרִידוּ אוֹתָהּ לְמִטָּה

לאירה וריבל-גולובקינה

יום נוֹגָה פֶּרֶשׁ זוג כְּנָפִים.
הוֹ דְמוּי אֵינְסוֹפִי שֶׁל זְכוּכִית.
בְּלַח דְחוּס וְנָטוּל רַחֲמִים
מְלֵא בֹדֶךְ עֲצוּב.

חֶלֶב בְּמַרְקָם פְּנִינָה.
מְעוֹף חֲצִים, נְשִׁימַת הַקָּלֶע,
וְיֹם קִיִּצִי, וְשָׁנָה וְעֲנָנִים
וְאֶדָם הָעֶרֶב — תּוֹנָה.
יום נוֹגָה — זוג כְּנָפִים לְבָנוֹת.
מִשְׁחַק הַזְכוּכִית הַבְּלִמִי פּוֹסֵק.

מס' 338

20 ביולי, 1966

מוסקבה

כַּנְפִים כְּסוּפוֹת שְׁטוֹת בְּעֶמְק הַזֶּהָב
חֲצִי צְמָחִים יִרְקִים מְקַפִּים בְּשָׁמַיִם
בְּקִשֵׁי הַשְּׁגָתִיךָ, נְדָמִית לִי רְפְאִית
בְּמַלְכוּת הַיּוֹ שֶׁל אֶהְבֶּה וְרִפְיוֹן מִתְפַּנֵּק שֶׁל חֵדֶשׁ יוּלִי

הוּ נֶפֶשׁ כְּפוּלָה עַל כַּנְפֵי שְׁפִירִית מְרִטִיטָה
בְּשִׁפְתַיִם זְכוּת, דוֹמָה אֶת לְנִשְׁימָה כְּפוּלָה
עֵינֶיךָ בְּגוֹן קְנָנְתוֹם וְסִמִּיךְ אֵינְגְבוּלִי
זוּג כַּנְפִים גְּדוּלוֹת בְּכַנְעַן הַנִּיחוּ אוֹתָךְ — לְמַנוּחָה

אוֹר יַעֲלֶה מְעַלְיָךְ — נִטֵּל קַרְנִים שֶׁל אֵשׁ
וְאַרְזֵי הַלְבָנוֹן יִנְעֲלוּ מֵעַל בְּהַכְנָעָה וְשִׁקֵּט
וְחִיּוֹת עֲצוּמוֹת מְמַדִּים יִצְלְצְלוּ בְּמִקּוֹר וְטַפְרִים
יִשְׁמִיעוּ אֶת הַצֵּלִיל, לְקַרְבֵּן יִנִּיחוּ אֶת כּוֹכְבֵי הַזָּאֲבָה הַסָּבִים

וְאָדָם יוֹפִיעַ כְּצִמְחַ עֲשׂוּי מְאוֹכְרָה רְטֹבָה
וְעַל גְּלֵי הַיָּם הַתִּיכוֹן הַקְּלִים
אֶת תְּדֵרֵי אַחֲרֵי צְמָחִים, צְפָרִים, וְאַחֲרֵי
זֶה הָאֲשֶׁר שָׁלָךְ, זֶה צְעָרְךָ אֲסוּנָךְ בְּהִיר וְאֵינְסוּפִי.

מס' 339

4, 20 ביולי, 1966

מוסקבה

בְּחֶדֶר נְטוּל בַּיִת, חֲלוֹן מְכֻסָּה.
אוֹר קָר וְעוֹר, הַעֲצִים עֵירֻמִּים.
קִנְבֵס הַשָּׁמַיִם, חֵי לְמַחְצָה.
וְאַבְזָן הַמַּיִם בְּקִשֵׁי קָיִם.

הָאוֹר קָר וְעוֹר, נִשְׁמָתוֹ גּוֹלְשֵׁת
מֵעַל זְכוּכִית מִתָּה אַחֲוֹזֹת עֲרוֹת לְפִתְעַ
פְּרִי לְבָקֵן. כְּדוֹר אָפֶר לְבָקֵן
הָאוֹר קָר וְעוֹר, כְּנֻבֵט הָרֵאשׁוֹן.

מס' 340

12-13 באפריל, 1967

מוסקבה

באולם כהיר מזקב
 ברבור שחר זקף את צוארו
 ובתוף שלות העולם הזה
 הרים את מקורו ואת גבו קמר
 פרש כנפיו
 בתשכה הלכנה של פטרבורג
 מבטיט הוא בזכוכית נהר הנגיבה
 קורא לידידו האטי
 ומעל האדמה הצפונית
 צליל נוגה קפא
 מעל האדמה המרהיבה
 הדפצמון וקר צלמות
 מעל המים מתאבכת אפלה
 בלב קופא דם חי
 רק חד מלכותי למעלה
 מתנשא ומשתובב
 על ספה של אדמת מכורה
 בקצה הים הבלטי
 תאזיני למות החביב
 צפור לוחמת צפור עלמה.

מס' 343

10, 14 במאי, 1967

לנינגרד: ארמיטאז', פונטנקה 2

ארונות קבורה גדולים בהם גויות צמחים
 רוחם המתה עוד נשמרת
 ניהוח של רקבונות רבים
 בלתי נמחקים מעל פני האדמה
 על סף שמים ומדבר
 מתחת לתכריך יגון קשה
 כזכרונות ריקים —
 עשבים קטנים, עלים, כותרות פרחים
 נשמתם המתה הבוערת
 בלתי נתפשת חמה —
 הטלטלה הקדושה של נשמתם
 הזכוכית הבהירה של מחשבותיהם.
 מבעד לילות תעתועים
 בעצב בלתי גדלה
 קהלם משתוקק לתחייה
 לשוב לעולם הזה
 כך שוב ושוב הצללים קרבים
 מבקרים אותנו מיגעים
 והם מתגברים על שרשרת שכחה
 מדברים וסחים על עולם שקלף.

היום הנה אבד בחלומות גבוהים
 שלג יורד חותך את קוי ראיתי
 וחליל השמים בהיר ורף
 מתנגן לו באור סגורים שממי

האפק שקוף ומנצנץ
 והפרדה לאין משא היא
 כך יום ככה וכך — מבט חטוף
 כך מתהווים גם הצמחים הלבנים

הם פורחים מעל אדמה תורת
 מעל דעיכת נשימה צוננת ועין,
 רועדת שורת תוי המות
 וכל עלה בה ללא קול

הנה החרף, אפרקדן נשכב בלי מלה
 חליל השמים, עצב, קפיאה
 שלג יורד מטריף חושי כל אלה
 שמרפא להם הוא רק שגעון

מס' 364

8 בפברואר, 1971

מוסקבה

ולפתע בקדחת ההכרה
 קדחת כאב ואסון
 בתוכנה האטית שלנו
 אנו רואים את עקבותיו של אלהים.

מס' 352

19,20 בנובמבר 1968

טארוסה

דג צחור — נוצה גורלית — לזכות זהבה —
 מפלצת גבנונית על יריעת חולות שלום —
 איזה מטרה עצב אותך והדק
 באף פרצופים
 איזה עור טרף את מיתריו האפלים
 איזו מלה, איזו צעקה, יפחה אחרונה
 שקהה פיגמליון הלזה
 בעוד אף, שדומה לבורא,
 שוקעת בתוך עצמה.

מס' 367

19, 22 ביוני, 1971

מוסקבה

שמים בהירים נקשים, שמים בהירים לתוך עינים
 היום הגורע פותח זרועותיו —
 מפלצת תכלה הרדמי, ברקיעים המתים בעינים...
 הנפש מאכלסת במות
 קרה ואסורה למגע,
 ובהיותה נובטת לתוך הלילה
 היא מתמלאת בעצמה
 יאוש ואפל.

מס' 366

18 ביוני, 1971

מוסקבה

החלונות השקופים מכסים טל חלבי.

הבקר מתמר — יגשופים חורים מתפזרים.

שמש מחסרת גוף עולה אל תוך רחם העולם הנשא.

משא מחסר גוף מקמט את מצח האידיוט —

ילד חליתי בגבות עבות של אמו —

על שפתיו הרטבות מנמנם פהוק תמידי.

צפרים שותות זהב שחוט

במרחב הקריר של המזרח.

מכסים בטל הזיוג, מטפחות, כריות עשבים —

רגלים קצרצרות יפות, ברפים נמוכות

כמו מחברות בית ספר נפתחות —

יצירות משלמות של אלהים, הכל יכול.

מס' 368

21, 20 ביוני, 1971

מוסקבה

יום שחר-ראש, מקורו הקיצי השחיו עד שאזול —

אורות מערפלים, ערב מסרבל

תקופה מעוננת — שירת ססיל* —

מחסום מפלש — תונה נכרית... —

עופי עופי פקעת מעמקים מכנפת —

אוקטאדר — קרא — התמזגות ספרות

יום שחר, שחר עקבים, שחר ראש —

שקוף, מתעתע. היום בו מתפצלות מלים.

מס' 369

21-20 ביוני, 1971

מוסקבה

* שם אשה

הַלֵּלָה שְׁמַעְתִּי בְּאֲזְנֵי גֶשֶׁם שׁוֹטֵף
וְהוּא נִהְיָה כְּלוֹ קוֹיִם נֹצְבִים וּמְמַעְכִּים
שִׁיף הָיָה לְכַלְיוֹן וְלִסְפָּרָה
הוּא הָרִיחַ מְעָלִים, מְרַחֲבִים וְעֹצֵב.

שְׂכַבְתִּי וְחִלּוּמוֹת נִכְנְסוּ
בְּאֵטִיוֹת לְתוֹכִי בְּעֵד גּוֹפֵי הַנֶּעַע וּמִשְׁתַּהֲקָה
כְּשִׁמְעֵלִי רַחְפוֹ צְלָלִיּוֹת מְלִים
רְוִיּוֹת בְּחֹשֶׁף הַמְחַלֵּט שֶׁל חוֹשְׁנוֹת זָרָה.

וְכַדוּר הָאֲרֶץ רַךְ מְנַפֵּחַ וְנוֹשֵׁף
בְּדוֹמָה לְאֶמֶן שִׁידֵי אֱלֹהִיּוֹת, וְהוּא חוֹלָה.
וְשָׁמַיִם נִטְפוּ אֵט אֵט מְעַל לְמִשְׁוֹטִים
וּבְרֵאֵיתִי הַמְקַפֵּת כֹּל רְאִיתִי,
עֲקָבְתִי מְקַרְקַעֵת הַבְּאֵר
אֲחַר תְּנוּעָתָן שֶׁל אֵילֹו נְפֹשׁוֹת
דִּרְךְ אֶפְלַת הַשָּׁמַיִם.

מס' 402

7-8 ביוני, 1971, מוסקבה

12 בספטמבר, 1997, ירושלים

עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה הַלְבֵנָה קָם לְלֹא רֶכֶב דִּיסקוֹס לְאֵט –
הַיּוֹם הוּא אֲנִדְרָטָה מוֹצֵקָה, לְאִיזוֹ נֶפֶשׁ תּוֹעָה.

הַמְרַחֵב הַיָּבֵשׁ מְצַלְצֵל, מְכַחֵפֵחַ קְלוֹת בְּגָרוֹן,
מִבֵּט נִמְלֵט אֶל הַמְקוֹם שְׂאִין מְמַהֲרִים בּוֹ לְעוֹלָם.

שֵׁם צְלָלִיּוֹת קְלוֹת נִשְׁכָּבוֹת, שֵׁם תּוֹי פְּנִים מְצַהִיבִים כְּשַׁעֲוָה
שֵׁם זָפְרוֹן מְכֻסָּה בְּתוֹדֵעַת חֶשְׁכוֹ.

יּוֹם רוֹכֵן מְעַל הָאֲדָמָה, עַל שְׁפַת זְכוּכִית אֲבֵלָה –
כְּנֶף בְּמַעוֹף מִתְקַנְרֶת, נְדָמִית לְאֵשׁ וּמִשׁוֹט.

חוֹל מְכֻסֵּיף, מִיָּם גּוֹסְסִים, וְרוּחַ מְרַשְׁרֶשֶׁת בְּעֵצִים –
מִהָרוּ לְהִיכֵן שְׂאִין מְמַהֲרִים שֵׁם אֵף פַּעַם.

מס' 372

30 ביולי, 1972

ירושלים

אני טוראי מספר 2750913

מותר היום על תהלה

מותר על עונות השנה

מותר על צמחים וצפרים

אני מותר על רחובות, רוח, מלה,

אני מותר על אלהים.

מלאך המות יכסה אותי

בכנפו הכבדה.

רק עקבות הפרדה,

רק עקבות האהבה

ינחמו אותי

במנוחה העצובה הזאת של העולם.

מס' 413

26 בדצמבר, 1979

שארם אשיח

השכן תלה את עצמו.

במרתף נכנס לגור הזמו צעיר

אני חובט ביהושים

קורא בספר נושן.

אני יוצא לטייל

מוליך לצדי את טימור,

נילי המפגרת השקטה

חולקת ובאה מולי.

הגדר מקפת

בפרחי אוליאנדר

מתוף השיחים מתבוננת

בגפיה של חתולים.

לידי עובר לו ערבי

הוא סוחב דלי

מסתכל ערני ודרוף

לעבר הכלב טימור.

הי עבדאללה,

מה שלום הילדים?

ועבדאללה מגרד

בבתי שחיו המיזעים.

במלון מבצבץ

יוסי צקם הפנים,

הוא נרקומן מבר

ותמיד מבקש משהו.

היין בונגויליאות מרהיבות
 אגני מעביר את שעותי
 קומה מעלי תלויים
 סחחונגיה השקופים של אמילי

כאשר צפרי הקוליברי מרטיטים
 היין תפרחות היביסקוס עצובים
 ובצלוחית של דבק, עכברים דבוקים.
 למה תחבו אפם למקום שלא צריך?

קלבים נובחים, זאבים מיללים
 שועל חולף בתוף יער סובטרופי
 על המדרג הפתוח נחים שירים
 ובקערה של טימור — נקניק

בגיתי בית בתל-אביב
 על סף הים
 ואגני חי חיים שקטים ופשוטים
 חי ללא טרונגיות לאלהים.

מס' 640

5, 6 ביוני, 1997

תל-אביב

אני רואה
 הכיוב נסמם
 וכל הקרא
 צף מעל החוצה.

אני מוציא את חוט הברזל
 הוא שלי פרטי
 ומנקה ומנקה
 את מוביל המים האנאלי.

הצהרים הלכו
 לא נשאר מהם הרבה
 אני מרגיש
 עיפות בריאה

ואני הולך
 לנמנם איזו שעה
 אני הקלסיקון
 העולמי הנודע.

מס' 632

23 במאי, 1997

תל-אביב

אני זוכר את נינוצ'קה בוכרובה
גזת שְעָרָה הזהב הקוסם
לפְרָה היא ודאי
נְהַפְכָה כְּבַר מְזֵמָן.

אנחנו ברחבת רקודים בְּחֶצֶר
את טנגו הגוף העדין נסובב
בְּעוֹד הַפְּטוֹפּוֹן בְּקוֹל מְתוֹק
מנגן את: 'החיות של מי שק'ה'
ובנעורים הללו שכם הכל אפשרי
הם צפו כְּבַר הֶלְאָה מְזֵמָן
סְקִסְפִילִית עַד שְׁגָעוֹן
הִיָּתָה בּוֹכְרוּבָה נִינוּצ'קָה.

אהבתיה כל כך זו נינוצ'קה
ירכה חננית מאד
ושפתיה פֶּטֶל נֶפְלֵא
וטוב לָכֶּה הַתְּמִים

אבל הכל הן חלף כְּמִשָּׁב אֲבִיבִי
בזכרוני בלבד נותרו
בְּרַפִּים עֲגָלוֹת
כְּשֵׁנִי בְּרַבּוּרִים לְבָנִים.

מס' 664

1 בנובמבר, 1998

תל-אביב

שחוקת שהי רגליך באות וי
ואני לתוף שביך זה נמסרתי
ואשמע במצולות האהבה
בְּעֵסִים שְׁבִינֵן בְּרַפִּיךָ בָּא.

נחר הסוד קסר בושה
עבר היינו בְּהִיר
מחלב טרי, שקוף וקל
אך השעה הזו האִינְסוֹפִית
נוקדת וקבחה,
וחמלאך האחד שלנו
לא יראה אותנו עוד יחד

מס' 669

ג במאי, 1999

תל-אביב

חַיָּא חַיָּהּ חַיָּהּ חַיָּהּ שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה, וְשִׁמְלֵתָהּ
 בְּדַחֵק תִּשְׁתַּחֲוֶה אֶת בְּרַבְיָהּ
 תִּתְיַטֵּוּתָהּ בְּנֵימִים קְלַחֲמַת עוֹרְבָנִים
 בְּחִסְקָהּ תִּגְדֹּלָהּ שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר.

מִבְּעַד לְהַלְתֵּל שְׁעָרֵהּ הַבְּהִיר
 נִרְאָה מִבְּטֹהַ הָאֲדִישׁ
 וְלֵאמֹר תִּקְרָאָהּ הִיא פְּנֵתָהּ
 בְּעוֹנֵהָ שֶׁל יְלֵדָה מִשְׁעֲמֻמָּת

וְחַיָּא לֹא תִדְעַ לְעוֹלָם
 שְׁשֵׁם מִגְּאוּרֵי צְמוּד הַבְּטוֹן
 חִסְתֵּתָהּ לֹו מְלֵא עֲצָב וּבּוֹשָׁה
 מֵאֲהָב אֶחָד בֶּן שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה

וְנִשְׁקָב מִבְּיַנֵּת הַמְּלָאכִים בְּשָׂמִים –
 שִׁחֲדוֹ תַחֲלוּגֵי
 כִּי לְבָבוֹת הַשְּׁנִימִים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
 נִבְרָאוּ זֶה לְמַעַן זֶה.

מס' 670

20 במאי, 1999; 7 באוקטובר, 1999; 13 באוקטובר, 1999

תל-אביב

מִקְבִּילִים שְׁכַבְנוּ שְׁנֵינוּ
 שְׁתֵּינוּ יַיִן אָדָם
 הַלֵּילָה נִרְה צְרוּרוֹת
 בְּשִׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן הַדּוּקָה.

בְּגֶשֶׁם זִלְעָפוֹת מֵהִיר
 וְחִשְׁכָּה שֶׁל עֲצָב סְמִיךְ
 עֲנִיתִי, לֹא אֲנוּשִׁי
 אֶת פְּטוּמֹתֶיךָ הַעֲדִינוֹת

וְכֹאשֶׁר נִרְדַּמְנוּ
 בְּעִמְקֵי שְׁנָה קוֹדֶחַת
 הַזִּיתִי אוֹתָךְ, מְסוּרָה לִי
 עַד לְיוֹמֵי הָאֲחֵרוֹן

שׁוֹכְבִים נִהְיָה לְעַד
 כְּבוֹלִים בְּשִׁרְשֵׁרֵת אַחַת
 עַל מִטָּה אֵינְסוֹפִית
 תַּחַת מְסֶךְ עֲרָפֶל רִיק.

מס' 670

12 במאי, 1999

תל-אביב

בכפנות נחשית מסכנה
תגע בשדים הלכנים
וכקרבן יפואי תמים
תפרד מעל חייך

לצער ומדנה נולדת
כי לגורל של זוחל לא נתן להתפכח
במנהרה שעל שפת הים גדלת
ובה גם את מותך תמצא

בפרסת ברזל מכנפת
ילקך הסוס הדשן
עד כי חסרת כל ערך תהיה
האש האצורה בלעך.

ואני בתעתוע קהה שרוי
אקולוג, זד יהודי
מתניפת על רבועי החותם שהותיר גופך
צל האבן שלך.

מס' 679

25 בינואר, 2000

תל-אביב

את הארץמוגיית, פה ארפה ועדינה
שרועה על מזרן רחב
מזקנות של גרם תכלה
גולשת לארץ ורועה הצרה

קלי נסעם אליך
שוכם פי גשוי אני לאתרת
ואת וקנעת לי ללא סיג
משליכה את הסדין ברגלך

שגיני בענג מדומם הנה
מתמזגים בגרם אחד
משלבים גדינו וברכיני
במקלעת סבוכה

ואתרי הן נפקנו, ושוב
נצמדנו בלחכת האפלה
בזכרוננו של גבור אחר
היה משלך בקבוק אלכוהול ריק
ולידו על השלחן דלק גר*

מס' 680

2 במרס, 2000

תל-אביב

* רמז לשירו של בוריס פסטרנק: "נר דולק על שולחן".

נער ונערה שוכבים
 במתבן בסתר
 שם לשרוש עכברונים
 מטים אפרכסות אזניהם
 שם זמזום דבורים
 כה עז מוצק ונמיש
 ואתו הנער ביתר נועזות
 נוגע בחברתו
 והיא עוצרת נשימתה
 נפתחת לקראתו
 שדיה יפים כל כך
 וכתפיה מלוחות קמצא
 הכנס הכנס
 הנער, אל תודעה חדשה
 לפניה שצרי גן עדן
 פרדה מן הילדות
 לנצח תזכר
 ריח שחת ריח אשר
 סוד ירד לחה
 מפרק כף גדה העדין.

מס' 681
 8 במרס, 2000
 תל-אביב

חקשימו אותה עירם וצריכה
 תקעו סבינים בנהנה
 סביב חוכן השופטים
 אריות בשערות ראשה.
 וישקו את עצמותיה העדינות
 שספו כל אטום של בשרה
 היא שקמה בעלפון
 על דרש מגהגן
 וישחזקו דמפו מעליה
 וחזלו לשלשל מכנסייהם מטה
 "אנראתי אז למוזה: תראי!
 אחרתהו היא זאת."*

מס' 682
 10 במרס, 2000
 תל-אביב

* חציטוט מתוך השיר מוזה של ניקולאי ניקרסוב.

תורת השדה שולח שרכים דקיקים
 החמנה מרפנה את מגנה השחר
 ונטשה מורידה את תחתוני המשי שלה
 מזליפה מימיה ליד חלקת המלפפונים.

אלו בפשטות חלקי המישור הרוסי הפתוח
 אותו אעביר לקנבס הריק
 כל עוד הוד מעלתה השמימית
 לא תחבר לענן שחר.

אנו שוכבים לנו מתחת לגג הרעוע
 חוף הרטב גולש אל שפתי
 ובעד עורך החלק האינסופי בעדינותו
 אתן ללא שיר כל ימי ולילותי

אך לא אבין כי סודות הפרי והשרש
 מים צוננים שמימיים
 חמניות, צרוגות וגני ירק שפאלה
 לא ישובו עוד לעולם.

מס' 683

13 ביוני, 2000

תל-אביב

שם בנים השוהף ולא מוגן
 מגלגל ומגשין נחשוליו אל החוף
 שבשתי אותך אליטיסטית –
 בסוזה של תהלת צדינה

עברתי ברגליך הארכות
 משאירח עקבות דקים
 משביב בטטריות בצק פריכות
 טיחה קוזורה הזנת חוף גם.

עברתי, יצויר מימרי
 מזמינה נסצווצי מבטים
 במחשוף בלתי שפוי,
 חמסגור את זהר השמש

נהיריך מהנשאים בשרטוט מדק
 לקסון מבט צינף היהודיות
 אלו תחוצות סרוב מבקק
 וקשדות אותו, סופי.

נעלמת בעקול החוף הנפתל
 צלליהך גמוגה אל תוף החול
 ודנסשי תמצנה ומיסרת
 קול דק הומה.

מס' 684

8 תוילי, 2000

תל-אביב

והקצרכות גופיניו
 קל שנוטר לגו היא התנועה

אותו תרמית מכנית
 קשאמום אל אמום

על פי תרשים האל קשישא לבן השער
 יהיע עוד אקר.

מס' 686
 ז ביולי, 2000
 תליאביב

בחילה של אור רקדנו
 לבוש הייתי ואת עירמה

על הרצפה פחתונים וחזיה
 זרקים היו בפנה הדחוסה

וברצף הבלוי הבלתי נפסק
 המדונה מתחה את זרועותיה

מדונת הלילה והשממון
 פרקה אותנו לגזרים

לא נועדנו זה לזו
 במעגל חסום הלכנו

ובעמקי עיניך
 הייתי – לא לך, הייתי של אף אחד

במבטך המוצל רחקה מעלי
 כאלו כבר איני לך

כאלו לא נדי היא
 הנוצעת בך קלות

שירים שחורים

דיוקן עצמי

(בקול תקיף ושיקט)
בארץ שחרה שחרה
בעיר שחרה שחרה
ברבע טקסטילי שצ'קי השחר נורא
בטמטה שחרה שחרה
בדירח שחרה שחרה
בטנה שחרה שחרה
ליד תלון שחר שחר
על ספה קרוצה שחרה
בברדס שחר נורא
במבצע פנים שחר נורא
יושב מיכאיל גרוכמן שחר נורא
שוטה מקנגן שחר נורא
שוטה דיו שחרה שחרה
(בקול מרעים ופתאומי)
סחזור מידי את רגל העץ שלי !!

מס' 440

8 במאי, 1981

ירושלים

שכבתי עם נערה יהודיה
על מטת פוך
היא פתחה איבריה כמו כוכב
כדי שהכל יביטו בה.
ואני נשארתי בגטקס שלי
מכניס את אפי לכרית
שוקע בשנה מתוקה
זונח לחלוטין את בת זוגי
היא הדפה את צדי גופי
עד שנפלתי על הרצפה
חליתי אנושות
והתרסקתי לרסיסים.
היא היתה עשויה מסמרטוטים
ואני – מפורצלן
אבל הגורל אחד אותנו
במות ובבושה.
ילדים צחקו עלי
ושמו את שנינו על מטה.
היא תמשיך לחיות לבדה
ואותי יטאטאו לפח אשפה.

מס' 689

8 בספטמבר, 2001

תל-אביב

(בְּקוֹל תְּקִיף וְשִׁקְט)
 בְּאַרְץ שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּמַחֲזוֹ מוֹסְקָבָה הַשָּׁחַר שְׁחַר
 בְּיוֹם תְּמִישֵׁי אֶחָד שְׁחַר שְׁחַר
 סְמוּךְ לַיַּעַר הַשָּׁחַר שְׁחַר
 בְּאַגַּם שְׁחַר שְׁחַר
 בְּמַיִם שְׁחָרִים שְׁחָרִים
 בְּמַצּוֹלוֹת שְׁחָרוֹת שְׁחָרוֹת
 בְּבָגָד יָם שְׁחַר שְׁחַר
 בְּתַנּוּעוֹת שְׁחָרוֹת שְׁחָרוֹת
 בְּעֵקֶב בּוֹתִיָּהּ שֶׁל סִירָה שְׁחָרָה שְׁחָרָה
 שׁוֹחָה אֵיגוֹר חוֹלִין שְׁחַר שְׁחַר
 וּבְיָדוֹ גְּלַגְלַת שְׁחָרָה שְׁחָרָה.

(בְּקוֹל מְרָעִים וּפְתָאוּמִי)
 הַחֲזוֹר מִיָּד אֶת רֶגֶל הָעֵץ שְׁלִי !!

(בְּקוֹל תְּקִיף וְשִׁקְט)
 בְּאַרְץ שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּעִיר בִּירְחָה שְׁחֵרָה נוֹרָא
 בְּכִכָּר אֲדָמָה שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּאַרְמוֹן שְׁחַר נוֹרָא
 בֵּין וִילַוּנוֹת שְׁחָרִים נוֹרָא
 עַל שִׁלְחָן שְׁחַר נוֹרָא
 בְּאֵרוֹן מַתִּיִּם שֶׁל בְּדֹלַח שְׁחַר נוֹרָא
 עַל מִזְרֵן שְׁחַר נוֹרָא
 בְּאַנְטִילָאוֹת שְׁחָרוֹת שְׁחָרוֹת
 בְּכִתּוֹם שְׁחַר עַל פְּנִים נְשׂוּאוֹת נוֹרָא
 בְּדִמְקָה שְׁחָרָה שְׁחָרָה
 שׁוֹכְבֵי זַמְנָה שְׁחָרָה שְׁחָרָה

(בְּקוֹל מְרָעִים וּפְתָאוּמִי)
 סוֹחֵר מִיָּד אֶת רֶגֶל הָעֵץ שְׁלִי !!

442' עס

6 במאי, 1981

ירושלים

מס' 441

6 במאי, 1991

ירושלים

* איגור חולין, משורר רוסי, שייך לאוונגרד השני.

(בְּקוֹל פִּקִּיר וְשִׁקֵט)
 בְּאַרְץ שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 לֵיד נֶהָר שְׁחֵר שְׁחֵר
 בְּעֶרְפֶּל שְׁחֵר שְׁחֵר
 עַל שְׂדֵה שְׁחֵר שְׁחֵר
 בְּקַרְבּוֹ שֶׁל פְּרַח־הָעֵנָב הַשְּׁחֹר שְׁחֹר
 בֵּין 4 עֲלֵי כוֹתֶרֶת שְׁחָרִים שְׁחָרִים
 עַל גְּבֻשׁוּשִׁית שְׁחָרָה שְׁחָרָה
 בְּתַנְחֹת תְּלוּם שְׁחָרָה שְׁחָרָה
 כְּשֶׁבִידוֹ מִכְחוֹל שְׁחֹר שְׁחֹר
 יוֹשֵׁב וּוּלֹדְיָהּ יַעֲקֹבֶלֶב שְׁחֹר שְׁחֹר
 וּמְצִיר דָּשָׂא שְׁחֹר שְׁחֹר
 בְּגֵן נְכָרֵי שְׁחֹר שְׁחֹר
 עַל גְּדוֹת נֶהָר נְכָרֵי שְׁחֹר שְׁחֹר
 בְּעֶרְפֶּל נֶהָרֵי שְׁחֹר שְׁחֹר

(בְּקוֹל תַּמְקִיר וְשִׁקֵט)
 בְּמַדְיָנָה שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּבִקְרַת שְׁחֹר נוֹרָא
 עַל נֶהָר שְׁחֹר נוֹרָא
 בֵּין עֲצֵי הַלֵּב שְׁחָרִים נוֹרָא
 בְּאַחֲזָנָה שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּדִיּוּטָה שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 בְּטַרְקֵלִין קָטָן שְׁחֹר נוֹרָא
 בְּכַרְסֹת שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 מוֹל מְרָאָה מְשֻׁלְשֵׁת שְׁחֵרָה
 יוֹשֵׁב אִישׁ שְׁחֹר נוֹרָא
 שׁוֹתֵה קָפָה שְׁחֹר נוֹרָא
 וְרוֹשֵׁם בְּנוֹצָת אֲנֹז שְׁחֵרָה שְׁחֵרָה
 עַל נֶהָר שְׁחֹר נוֹרָא
 מְסִיִּם שְׁחֹרֹת שְׁחֹרֹת
 מְאוּתָּיוֹת שְׁחֹרֹת שְׁחֹרֹת

(בְּקוֹל מְרַעִים וּפְתָאוּמִי)
 הַחֹזֵר מִיָּד אֶת רֶגֶל הָעֵץ שְׁלִי !!

(בְּקוֹל מְרַעִים וּפְתָאוּמִי)
 סְחֹזֵר מִיָּד אֶת רֶגֶל הָעֵץ שְׁלִי !!

מס' 443

6 במאי, 1981

ירושלים

מס' 444

6 במאי, 1981

ירושלים

* ולדימיר יעקובלב, ציר יהודי רוסי, שייך לאבנגרד השני.

שירים שתורגמו בידי משוררים אחרים

מותי

במקום בו תזרם מקמקום קרקע החמר הדחוסה אלי רגע,
אעצם את עיני לתמיד ביסורים אפלים.

ערפל צהב יציף את התזה ויכרך את הגוף.
הו ארור ומחניק מעי הזכרון המתאבל.

הגהו ספלון חמשת-עלי-הכותרת של שצוה אטומה,
אלהים, מה כבדה לטיפתך האינסופית!

אני יוצא, אני נפרד, ואין אני יכול להפרד —
אהבה מתדפקת על גופי המת,

ענות האדמה מקבלת אותי בחבוק,
בתוכי נמסים האחים המתים.

מס' 391

10 ביולי, 1975

ירושלים

תרגום: מאיר ויולטר

שמים כחלים צלולים עגלים מעל שומרון העלובה
 כמו עין גדולה של אידיוט.
 קול יפחה גרונית. מלמולים.
 זו נשמתו רבת-הקילומטרים של אדני.
 הוא תועה סביב קברו-שלו
 קורא על סרט הזרים הדהויים
 הקדשות אדישות שהורתן יגון
 בוכה מרה בדמעות חנוקות דוממות
 ופתאום
 הוא מתעשת
 ונמוג לאטו
 אל מעבר לפאת הזמן שלפני הבריאה.

מס' 501

17 באפריל, 1985

פארה, שומרון

תרגום: לאה האן

בבקר החלל שמעתי משק כנפי-צפור
 אור זו גסיסת הקיץ —
 מעל אדמת צבע חום
 מרחפות לאטן נשמות וחקמות של כבשים.
 נשמות וחקמות של כבשים נודדות בשחר ערפלים
 מותיים בצנה הסתוית
 והן פועמות בתוכי כדכי החליל
 ובמערה אכנים וצמחים של זקב
 נשמות וחקמות הכבשים נודדות בשחור אפלה —
 הן רחש נצחי שבעשב, בשחק מעבר להר,
 היכן שרוח תוכגוף וקול הרחוק הכלבי,
 היכן שגניחות ופעיות מעבר לתהום
 היכן שבזכרונותי הקהים אני כרוצה
 משלך לנפשו על פני אדמה
 מודה לחלום כמו לחוש הנגיעה
 המפליג לקראת עננים.

מס' 403

29 בנובמבר, 1977

5 בדצמבר, 1977

מחנה יוסף יהודה

תרגום: משה בן-שאול

הלילה נבללתי לתוך חלום
שלא הצלחתי לפענח –

בלב יום תל-אביבי לבן
קול שופר בקע מרקיע נטול ענן –
דממו אוטובוסים, אופנוענים והולכי רגל.
עצים וצפרים קפאו על מקומם פלבים
רוח מהים נקרשה.

ג'ויקים שחורים בתלויקים וכובעים אפלים
מלאו את הרחובות בשורות מרשרשות –
חרקים שחורים בגבה של קומת אדם
נערמו זה על גבי זה כגלים של מבוול אטי,
אלנבי, בן-יהודה, דיזנגוף
אבן-גבירול, ארלזוזרוב וז'בוטינסקי
התמלאו עד לגגות הבתים –
לסתות שחורות של ג'ויקים שחורים
מכרסמות את הבתים, מתריבות בתי קולנוע, איצטדיונים
ותחנות אוטובוסים, מציתות מוזאונים וספריות –

חידה שחורה מרבת אצבעות התפורה בבית הקברות בחולון
שולפת מתים מקבריהם, זוללת רקבובית מצחינה
בלועיהם האפלים –
וכאן הג'ויקים פוצחים גלגלות אדם
ושופכים זפת למחות –

שאריות של דפי ספרים מכסים את האדמה ומתערבבים

בהפרשה שחורה של חרקים שבעים –

מגדל הטלויזיה קורס בלחץ ערמות הג'ויקים –
ומן הרדיו בוקעות מלים אחרונות של ראש הממשלה:
"יחי גן העדן של הג'ויקים!"

מס' 528

19 בדצמבר, 1987

תל-אביב

תרגום: אשר רייך

בקר בקר אני גם לצוד אנשים
כיסי מלאי כדורים, M16 כדרי,

העיר כל כך טריה אחרי הגשם הלילי.

הנה בקומה השלישית של בנין העיריה פקיד פתח חלון –
להביט ברחוב.

הכדור שלי מפלח את גופו –
והוא שומט גדים על אדן החלון.

אשה צעירה נושאת את תינוקה בחיקה. קוקו קוקו,
דוחפת עגלה,
כדור אחד, לשניהם, עשה את העבודה.

אשה מבגרת הולכת עם סל קניות –
כרוב, עגבניות, בצל ירק
הכדור שלי מכריח אותה להאגח
וזוהי האגחה האחרונה שלה על האדמה.

את רוכב האופנים אני מוריד בלי לבון –
די מצחיק שהוא מתחיל לפל על שולי הרחוב,
תופס את האויר האחרון בפה
וקופא.

שתי ילדות מסתכלות בחלון הראוה –
אני שולח שני כדורים מקבילים
ומאזין לקול ההתרסקות האטית של הזכוכית.
נכה חסר רגלים מבקש נדבה

הוא מקבל ממני
את הטובה בעולם –
עכשו הוא מספק לנצח, רגוע.

גבר יוצא ממשךד –
מזודת מנהלים בגובה ברקיו.
רק בשביל הבדיחה אני קדם יורה במזודה,
ואחר כך בין העינים שמתו לפני שהכדור הגיע למצח.

די להיום –
אני תולה את הרובה על הכתף,
מפזם בקול דממה דקה
ופוסע לאט הביתה.

מס' 532

10 בפברואר, 1988

מחנה בית גוברין

תרגום: רוני סומק

אני מעריץ קיצוניים מכל הסוגים ומכל המינים -

הבחורה התורת הלא-מספקת, ממוצא גרמני, אוהזת קלשניקוב
הו הקלשניקוב הזה מרקד בין כפות ידיה -

הו איזה רטט, שם למטה, בתחתוני קאוהוף המיזעים,
פתם לחלוחי לכבוד המהפכה המתרגשת לבוא!

אני מעריץ את האונניסט המזדקן -

אצבעותיו הקטנות, עם צפרנים מכרסמות -

כמה יפה, כמה בטוח מגען המצמיח חיי של איזה אלדו מורו
צ'מברליני,

באיזו אלגנטיות הן תוקעות ספין בין הצלעות, עמק לתוף
אפלט קרביו של גוף זר.

אני מעריץ את המנהיג העשוי ללא-תח של הקבוצה -

גבו סובב באטיות על צירו תחת האור הרפה של מגורת הפלא -
עמוד שדרה גר, מה קרה לחליות העליונות שלך?

אני מעריץ את הנחירים רמי היחס, העינים הזכות, הסמק

הקל, החיוף הרך, כשנשמע קול פצוץ מסלת הברזל -

אד מצחין גשא באויר -

אל שמי הצדק המחלט והאהבה המחלטת של הסטודנט.

אני מעריץ את שפם הסרסור של לוחם החופש הפלשתיני -

התסתת הערכי הקטן הנרד של חברו לנשק הצעיר -

הו התמוזגות הגופות, לבנים פקמח של אוגנ"א במחנות של עזה.

אין קץ לדברים שאעריץ ואין להם גם התחלה, בעולם הנפלא

הזה

שנברא על ידי אדני
בצלמו ובדמותו

מס' 536

10 במרס, 24 ביולי, 1988

תל-אביב

תרגום: לאה האן

מֵאָה חֲלָפָה וְאֲבִידוֹן הַיֶּלֶד
פָּרְיָה הָעָגוּם שֶׁל תֵּל־אֲבִיב
בְּתֵי־הַסֶּפֶר נֶצֶב בְּצֶלֶם
בְּחִלְיָה מִכְפֹּתֶרֶת, אִירוֹפִית.

עוֹד אָמַשׁ הַשְׁתַּהָּה עִם סֵטְלִין
מֵעַל לְכוֹסוֹת־אוֹב שָׁאֵל שְׁאֵלוֹת
מִשְׁאֵלוֹתֵיךְ נִתְּן לְנוֹבֵל פֶּקֶדוֹן
לֹא שֶׁחֵק צְנוּעוֹת אוֹ בְּתוּלוֹת.

וּכְשֶׁם שֶׁבְּבִיתִי אָכַל וְשָׁתָה
וְצָרוֹת מִשְׁפָּחָה הָיָה מִתְּנָה
כִּךְ בְּדִיוֹק סֶף הַגִּצְחַח חֲצָה
הַכֹּל נֶאֱלָמוּ, נוֹתְרוּ פְּעוּרֵי פֶה.

דוֹד, דוֹד, כְּעֶשֶׂן הַתְּפוּרָה
לֹא תָמִיד הָיִיתְנוּהֵג בְּהַתְּאֵם
אוֹלָם צָעִיר לְעַד נִשְׁאָרָה
תָּמִיד תִּהְיֶה, תָּמִיד תִּתְקַיֵּם.

מס' 616

14 ביולי, 1996

תל-אביב

תרגום: רפי וייכרט

עַל עֲנָף דִּקְיָק לְבִיט
מִחֲלוֹן עֶכְבָּר עֲלֵה
מְכוּנָן חֲרִיר הָעֵינַן
לְהִכְחִין שֵׁם בְּגִבְיָה

הַפְּרוּסָה שֵׁם מְסֻדֶּרֶת
עַל הַגְּלִי הַמְּמָרָה
מוֹכְנָה וּמְזַמְנָת
עֶכְבְּרוֹנֵי, סִיל וּוֹ פְּלָה

הַכְּפוֹת רוֹפְסוֹת בְּגִלֵי
וּזְנֻכְנָב עֶרֶם נִתְקַע
כִּךְ קָרָה לְרִיפּוֹן וִינְקָלִי*
הָלָם בְּנוֹ אֹז הַכָּה

כִּי לְזִמְן אַחַר נִכְנַס הוּא
שֵׁם נִשְׁאָר מֵאָה שָׁנָה
הַפְּדִתָּה הַתְּקַרְחָה לוֹ
מִקְטָרְנוֹ הוּא גַם בְּלָה

* גיבורו של וושינגטון אירווינג, שנרדם בשדה והתעורר אחרי כשישים שנה.

כָּל הָאֲנָשִׁים נְמוּגוּ
נוֹתְרוּ רַק צְמָחִים
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה שְׁכָבוֹת מְעֵבוֹת
שֶׁל עֲצָמוֹת בְּנֵי כְּנָף, זְבוּבֵי כָּלֵב יְבֵשִׁים
וְעֵקְבוֹת חוֹרִים שֶׁל זְקֵנוֹת הַזְּכוּרוֹת רַע.

כָּל הָאֲנָשִׁים נְמוּגוּ
נִעְלָמָה הָאֲנוּשׁוֹת
מוֹלְדֵת הַדְּגָה הַתְּעֵשְׂרָה
דוֹלְפִינִים מְפַעֲפְעִים, אֵין צִיד לַוַיִּתְנִים
מִלְכוּד "סְרָשֵׁי הַמְּנוֹת" הַסְּתִיִּם.

כָּל הָאֲנָשִׁים הַתְּאֲבָדוּ לְעַד.
צְפָרִים גְּדוֹלוֹת בְּעָרִים מְקַנְנוֹת
חַיּוֹת זְעִירוֹת בְּאֲגָמִים וּבְשָׂדוֹת.
מִרְאָה כְּזָה לֹא הָיָה בְּעֵדֶן הָאֲנוּשׁ.

רְבוּא עֲדָרִים שֶׁל קַרְנֵי רָאֵם
מְפַנְקִים עֲצָמָם בְּעֵבֹדֶת לְעִיסָה.
זְאֵבִים שָׂרִים בְּקוֹל לְקוֹנֵי
וּסְנָאִים סוֹבְבִים לֵהֵם בֵּין עֲצֵי הָאֲגוּז

וְרַק פְּקַעַת עֵקְבָרוּשִׁים
הַשְּׁתַּרְגָּה לָהּ עַד הַמָּטָה
חֹלְמַת לֵהִיּוֹת הוֹמוֹ-סִפְיָנִס

יִתְעוֹרֵר לוֹ עֵקְבָרוּנִי
אָנוּ לֹא נִהְיָה פֹה עוֹד
חַיּוֹכוֹן אִזּוֹ יִחַיֶּה לוֹ
הוֹפּ – מִן הַחֵלּוֹן יִקְפֹץ.

מס' 648

25 בספטמבר, 1997

תל-אביב

תרגום: אמיר אור

שירים שנכתבו בעברית

מאות שנים יחלפו
אלהים ישקיף בפראות
על פני האדם ושוב יתחיל הכל מהתחלה.

מס' 650

9-10, 20 באוקטובר, 1997

תל-אביב

תרגום: אשר רייך

הָאֵלֶּף * שְׁלִי נִשְׁפַּח בְּתוֹכִי
זְמַן זֹחֵל בֵּין הַדְּרוֹעוֹת
שְׁנֵי גַמְדִים
קוֹף וְזָקִית נְאֻמִים
מִתְקַרְבִים
לְקִצָּה הָעֵנָן הַמְצַפֶּה בְּזָהָב
מִים נוֹשְׁבִים
עַל קַרְנֵי תְעוּפָה זֹנְגִיּוֹת
תַּחַת שָׁמַיִם
שְׁלִיחוֹת צְפָרִים עֲזוּבוֹת
הָאֵלֶּף שְׁלִי נִשְׁפַּח בְּתוֹכִי
מַעְגַל מַפְלְסִים
בְּנֵי בְרָפְסִים פְּבַדוֹת

מס' 442

30 ביוני, 1980

ירושלים

* אלף - בלשון המקרא: חלק משבט.

מאותו רגע
 שחיל מצרי
 ירה בי מרחוק
 הפכתי לנקבה
 הפנים שלי
 נהיו לבנים לבנים, לפים
 והשפתים אדמות
 מדברות בלחש
 בצדינות כזאת
 שהמלאך מהשמים
 בא, יורד לנשק אותי
 לחבק
 לאהב –
 ואני בוכה, רץ בין העננים
 בין הרוחות
 בין זהב ותכלת
 של הקיץ –
 הקיץ האחרון שלי
 על פני האדמות.

מס' 521

I ביוני, 1986

עלי, בנימין

הבקר הרגשתי את עצמי פרפר
 מה יש לי להפסיד
 מזדיין עם הפרחים
 זה יותר טוב מהסיוט להיות ראש העיר ת"א
 לגבות ארנונה ואגרת מים
 ואחר כך הייתי
 עץ זקן ברחוב ארלוזורוב
 ובאו פועלים עם סלם ארוך
 בשביל לקצץ לי את הראש
 לכל אחד סלם יעקב משלו
 והייתי בחוניה יפה
 ספורט אלגנט צפונית בלונדינית
 עינים פתולות ירקות
 רגלים משיר השירים
 שגעון חוף הקאוונטרי
 והתאהבתי בעצמי
 וקניתי דירה בבתי-ים זוגות צעירים
 איזה יאוש!
 איזה יאוש!

מס' 546

16 באפריל, 1990

תל-אביב

הלכתי לצער בעלי חיים
 קניתי חתול קטן
 אבל עכברים אכלו אותו
 השאירו לי רק זנב

הלכתי לחנות בפנה
 קניתי תפי לבן
 אבל חתולים אכלו אותו
 השאירו רק עין אחת

הלכתי למועדון רוקסן
 הפרתי שם בחורה
 מאז היא אוכלת אוכלת אותי
 אוכלת בלי עין הרע

אני אאסוף זנב וכנף
 ושאריות גמל
 אני אחבר לעצמי מטוס
 ואעוף רחוק לארץ כזאת
 ששם לא אוכלים בכלל

מס' 597

17 ביוני, 21 ביולי, 11 בספטמבר, 31 באוקטובר, 1993

תל-אביב

מלנה בורגיליוס
 במעגל השמיני של הגיהנום ונטה נתקל במחמד -
 שטן בתק אותו
 מהגרון עד פי השבעת
 והנביא הסתבך בערמת מעיו
 ולבו פרפר בתוף שק הצואה

אבל יכול להיות שדנטה שקר בזדון?
 אולי שלמו לו הציונים?
 אולי ורגיליוס היה סוכן תל-אביבי חשאי?

כל כך הרבה זמן חלף
 היום קשה לדעת מה היה באמת

דבר אחד ברור
 עכשו כשגם איטולה חומיני נפטר
 הנהר לך אליגיירי נבלה
 אנחנו נמצא אותך
 אפלו בעולם הבא

מס' 604

4 במאי, 1994

תל-אביב

עשינו את זה באמבטיה
 שערך הגייג'י קצוץ גסח שנות העשרים
 העור הלכן
 עור החלב
 השתלבו מצין בקרמיקה הנרדה

קמתי בבקר
 גליתי -

האהבה הפכה לסבון

עשינו את זה בשדה ירקות -
 צפרים הסתפלו מלמעלה
 השמש זרחה על גופך השחום
 על רגליך הגבוהות -
 המלונגים קנאו
 בשדיך המשלמים

הגיע הערב
 גליתי -

האהבה הפכה לאפונה

עשינו את זה בפרדס
 מתחת לעץ הבנגה -
 הפרפרים עטפו אותנו
 בשמיכת משי
 מחלפותיך היו לנו למזון

ריסיך הענקיים
 היו למטריה
 עיניך הירקות
 היו לשעון סיסמולוגי

למחרת גליתי -

האהבה הפכה לנמלה

אכל קרה
 שיום אחד

בקרתי אצל ילדה שמנה -
 עשינו את זה במרפסת
 במרפסת קומה עשרים ושתיים
 נגענו בעננים
 הכל התהפך -

מצאנו עצמנו בצניחה חפשית
 ומאז

אנחנו

בצניחה חפשית
 בצניחה חפשית

מס' 673
 25 באוגוסט, 1999
 תל-אביב

כְּאֲשֶׁר הוֹרִידוּ אוֹתָהּ לְמִטָּה
וְכִסּוּ אוֹתָהּ בְּגוֹשֵׁי אֲדָמָה
עֵינַי מִלְאָכִים הַתְּמַלְאוּ דְמַעוֹת
וְהַשְׁמִים הִפְכוּ אֶפְלָה

כְּשֶׁאֲדַנִּי לָקַח אֶת נִשְׁמָתָהּ
אֶל בֵּין כַּפּוֹת נְדִיּוֹ הַגְּדוֹלוֹת
הוּא – כְּלוֹ קִרְח וְכְלוֹ אֵשׁ
לֹא יָכַל לְהִסְתִּיר אֶת עַצְבוֹתָהּ.

צִיצוּ צִפְרִים וְנִפְתְּחוּ פְּרָחִים
לְפִים יוֹתֵר מֵאֲגָדָה עֲתִיקָה
וְהַעוֹלָם קָבַל צוּרָה
שֶׁל רִיקְנוּת נוֹרָאָה.

אָבֵל הִיחִיד מִכָּל
שֶׁלְטָפוֹ אֶת שְׂדֵיהָ הַקְטָנִים
קָם, לְבֶשׂ מְעִיל גֶּשֶׁם
וְהִלֵּךְ בְּעַקְבוֹתֶיהָ בְּדֶרֶךְ אֲרָפָה.

מס' 674

25-27 ביוני, 1999

תל-אביב